

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: O. C., nar. X, státní příslušnost X,
bytem X,
zastoupený: Mgr. Petra Severová, advokátka, sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky,
IČ 00007064, pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě ze dne 28.7.2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1.7.2021 č.j. OAM-247/ZA-ZA11-K01-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Petře Severové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 14.386,90 Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Plzni.
- IV. Ustanovené tlumočníci Mgr. Viktorii Umprechtové, se sídlem X, zapsané v seznamu tlumočnicků pro obvod Krajského soudu v Plzni, se přiznává odměna za tlumočnický výkon z jazyka ruského a ukrajinského ve výši 650,- Kč, která jí bude vyplacena ve lhůtě do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Plzni.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně bezdůvodná podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný nepostupoval v souladu s článkem 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen Nařízení EP a Rady) a rozhodnutím nesledoval nejlepší zájem dítěte. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce je státní příslušník Moldavska, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 32/2015 Sb., ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Moldavsko za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný uvádí, že žalobce není osobou politicky aktivní, a tudíž mu ve vlasti nehrozí žádné nebezpečí. Tento závěr je však v rozporu s výpovědí žalobce a také skutečností, že politicky aktivní je též jeho rodina, zejména sestra žalobce M. C.. Žalobce označil důvody, pro které žádá mezinárodní ochranu, a to útlak a nátlak ze strany neznámých osob z důvodu, že se hlásí k Ruské menšině u a neusiluje o opětovné připojení Moldavska k Rumunsku. Žalobce se účastnil politických demonstrací. Žalobce má podle svého tvrzení odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů jeho i sestry, v podstatě jí bylo již vyhrožováno a bylo na něj i fyzicky útočeno. Žalobce navrhl důkaz vlastním výsledkem, výsledkem rodičů žalobce a výsledkem sestry žalobce. Dále žalobce předložil články z internetu o politické situaci v Moldavsku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že jmenovaný je státním příslušníkem Moldavské republiky, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v platném znění, ČR považuje Moldavskou republikou s výjimkou Podněstří za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Správní orgán v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, který konstatoval, že: „... žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení“. Žalobce v žalobě uvedl, že v zemi původu čelí útisku a nátlaku ze strany soukromých osob. Na otázku správního orgánu, zda policie přijala jeho oznámení a řešila problémy se soukromými osobami, jmenovaný odpověděl: „*Ne. Nikdy*“. A jestli si stěžoval na jednání policie či na její nečinnost, sdělil: „*Ne. Nevěděl jsem, kam bych se měl obrátit. Bylo jasné, že se mnou nebude chtít nikdo mluvit nebo něco řešit*“. Správní orgán k výše uvedenému tedy uvádí, že jmenovaný nevyužil žádnou z forem právní ochrany dostupné v jeho vlasti. Jako poslední místo bydliště jmenovaný uvedl město X, které spadá stále pod kontrolu moldavské vlády. Za této situace žalobce jako občan Moldavské republiky se může v případě problémů obrátit na kompetentní orgány ochrany země svého původu a využít dostupné vnitrostátní prostředky. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č. j. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004, ve kterém je uvedeno: „Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo

typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.“ Správní orgán dále konstatuje, že mezinárodní ochrana může být žadateli poskytnuta teprve v případě, kdy mu byla odepřena ochrana země jeho státní příslušnosti, případně tato ochrana nebyla ze strany příslušných orgánů poskytnuta v příslušné míře. K tomu, aby mohl být učiněn takový závěr, je ovšem nutné, aby jmenovaný využil všech prostředků, které správní řád jeho vlasti k ochraně práv a svobod jednotlivce poskytuje. Žalovaný zároveň konstatoval, že považuje žádost jmenovaného za účelovou, podanou jím s cílem prosté legalizace na území ČR. Sám žadatel uvedl, že přicestoval na území ČR 21. 11. 2018, ale žádost o mezinárodní ochranu podal až 13. 4. 2021 po více než 28 měsících svého pobytu v ČR poté, co bylo již 2x rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudky NSS v Brně č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž předmětný soud stanovil, že „o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti“. Správní orgán je nucen konstatovat, že legalizace pobytu na území ČR nemůže být důvodem, k udělení mezinárodní ochrany např. s odkazem na judikát z rozsudku NSS v Brně 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, který konstatuje, že „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR“.

4. Součástí správního spisu žalovaného je Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 6. 5. 2021, kde žalobce uvedl, že žádá proto, že je pronásledován politicky v Moldavsku jako ruský mluvící, když se změnila vláda a postavení ruského jazyka v Moldavsku. Rusky se nedá domluvit v lékařských zařízeních, zavírají se ruské školy, nedá se domluvit v obchodech ani v kostele. Kromě toho dostává povolání do armády. Když se nedostaví k odvodu, může dostat trest. Rovněž by nemohl pokřtít své děti v kostele, protože není možné hovořit ruský. V Moldavsku musel prodat dům, rozbili mu okna, na plot mu napsali „Ruský mluvící, musíte pryč.“ V pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 5. 2021 žalobce uváděl, že v únoru 2021 dostal výjezdní příkaz k okamžitému opuštění České republiky, tak jel podat žádost do Bělé-Jezové, tam dostal další deportaci. Když zjistil, že neodstane povolení k pobytu, tak se rozhodl požádat o azyl. Podnikal zde neoficiálně tak, že kupoval auta, která posílal na Ukrajinu. Českou republiku vybral proto, že zde má možnost bydlet a má zde známé. V České republice pobývá jeho otec, matka a sestra v Karlových Varech. Jsou žadateli o mezinárodní ochranu. Jeho sestra dostala zamítavou odpověď, ale plánuje sňatek s českým občanem. Rodiče ještě nedostali rozhodnutí. Kdyby vycestoval na Ukrajinu a vzal by si svoji přítelkyni, získal by automaticky občanství ukrajinské a mohli by ho i tam povolát do armády. Dne 13. 5. 2021 žalobce doplnil, že přicestoval v listopadu 2018. Důvodem bylo pronásledování a výhrůžky. Také to, že ho povolali do armády a on tam nenastoupil. Měl obavy, že jako Rus by byl ponižován a urážen, proto se před armádou skrýval. Druhým problémem bylo, že mu vandalové ničili dům, rozbíjeli okna a popisovali nápisy. Obrátil se na policii,

ale ta mu nepomohla. Sdělili mu, že má buď vycestovat, nebo se naučit moldavsky, rumunsky, aby neměl problémy. Řekli mu, že kdyby ještě jednou zavolal, že jeho samotného zavrou za výtržnictví. Zavřely ruské krámy a fungují pouze rumunské a nepouští je dovnitř, nemohl se do nich dostat. Jeho rodina je věřící. Byl zavřený 15 dní, chtěli s ním zahájit trestní stíhání, ale vyvázl z toho tak, že odjel. Občané Moldavska ho uráželi a ponižovali kvůli tomu, že je rusky mluvící. Také z toho důvodu ho zavřeli, jako že je on napadal, ale on je dle svého vyjádření nenapadal. Má pocit, že se nikdy nesetkal s rovným přístupem ve zdravotnictví, v základních věcech a vyznání. Neustále mu někdo vyhrožoval a docházelo k ničení jeho majetku. Začalo to v roce 2016 ničením oken jeho domu a nápisy na plotě. Ten rok se přecházelo na moldavštinu a rumunštinu. Ruština přestala být jazykem komunikace. Všechny úřady a instituce byly jazykově převedeny. Problém měl slovní výhrůžky a fyzické konfrontace. Chtěli, aby odjel, aby neexistoval. Šel do nemocnice, ale řekli mu, aby se ošetřil sám. Měl zlomený nos, neustále mu tekla krev, měl modřiny a naražená žebra. Řekli, že mu, že to není nic vážného, že se to samo spraví. Má za to, že mu byla odmítnuta pomoc proto, že se narodil v rusky mluvící rodině a mluví rusky. Otevřeně hovořili, ať jede tam, kde rusky rozumí. Policistům si na neposkytnutí lékařské péče postěžoval, na vedení nemocnice se neobrátil, má za to, že by písemnou stížnost nikdo nepřijal a musel by ji napsat moldavsky. Tvrdil, že se mnohokrát obracel na policii, ale nepomohla mu. Na otázku, zda jeho oznámení policie přijala, odpověděl, že nikdy. Nevěděl, kam by se měl obrátit, bylo mu jasné, že s ním nikdo nebude chtít mluvit. Před odjezdem prodal dům, aby měl na cestu do České republiky. Kdo mu zničil dům, neví, mohli to být i jeho známí, občané Moldavska. V únoru 2017 byl zavřen ruský chrám a nahrazen rumunským kostelem. Věřící z ruské církve tam nepouštěli. Na vojenskou správu se měl dostavit v osmnácti letech. Nejprve se nedostavil kvůli zdravotnímu stavu babičky. V následujícím období mu začaly chodit povolávací rozkazy. Vzhledem ke svým problémům pochopil, že by tam nepřežil, že by byl donucen k sebevraždě. Před odjezdem ho odchytili a on jim povolávací rozkaz podepsal, ale nedostavil se. Za podepsaný povolávací rozkaz a nedostavení se mu hrozí soud a trest odnětí svobody do pěti let. Když ho hledali z vojenské správy, skrýval se a nikomu neotvíral. Následně žil u babičky a pak odcestoval. V říjnu 2018 prodal svůj dům. Měl za to, že jeho problém byl v tom, že ho nechtěli vzít do práce, protože nemluví rumunsky. Uváděl, že se zúčastnil demonstrací na podporu ruského jazyka a možná i kvůli tomu měl problémy. Uvedl, že ho zvali kvůli demonstracím asi třikrát až čtyřikrát. Měli zakryté obličej maskami. Bylo to po demonstraci v roce 2017. Napadení neřešil, vždy utekl. Byl na šesti demonstracích, pak už se bál. Byly v březnu 2017 na podporu ruštiny, aby se nezavíraly ruské školy, aby na úřadech bylo možné používat ruský jazyk, aby byla možná ruština ve zdravotnictví a na policii. Byl prostý účastník demonstrací. S partnerkou se seznámili v roce 2018 přes internet, pak se setkali v Evropě a začali spolu žít. Narodilo se jim dítě. Jsou spolu od prosince 2018. Žijí tady v České republice. Na Ukrajinu s partnerkou nechce, protože je tam nestabilní situace a mohl by být odveden do armády a zahynout. Postavení ruštiny se i na Ukrajině zhoršuje, a mohly by tam být problémy jako ve vlasti. Dále manželka nic na Ukrajině nemá. Pokud by se s partnerkou vzal, dostal by automaticky občanství Ukrajiny.

5. Správní orgán opatřil zprávu Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační

politiky, ze dne 6.4.2021, o bezpečnostní a politické situaci v zemi a dále hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu z 24.11.2020.

6. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu u žalobce je skutečnost, že žalobce je příslušník menšiny hovořící rusky a dále se obává povinné vojenské služby ve vlasti. Správní orgán zkonstatoval, že podle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra ČR č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje Moldavsko s výjimkou Podněstří, za takzvanou bezpečnou zemi původu dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce nebyl v Podněstří, je tedy z oblasti pocházející z území, které je pod kontrolou moldavské vlády. V Moldavsku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, k mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu a v hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě konfliktu. Jeho občané ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 14a nebo § 12 zákona o azylu. Moldavsko ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Správní orgán shledal na základě opatřených informací a na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze Moldavsko považovat za bezpečnou zemi původu. Charakteristickým znakem řízení o udělení mezinárodní ochrany u bezpečných zemí původu je zvýšení důkazního břemene v případě žadatele. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků u bezpečných zemí původu presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku na žadatelích. Jejich povinností je nejen tvrdit azylově relevantní skutečnosti, ale zejména tvrzení dokázat. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70 žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze. Musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy, než v ostatním osobám v obdobném postavení. Správní orgán po zhodnocení žádosti žalobci ji považuje za čistě účelovou podanou z důvodu prosté legalizace dalšího pobytu v České republice. Správní orgán konstatoval, že z výpovědi žalobce rozhodně nelze dovodit, že by byl nějakým politickým aktivistou, politickým oponentem, obhájcem lidských práv, nebo by bylo kvůli tomu proti němu ve vlasti vedeno trestní stíhání. Přesto, že uvedl, že se zúčastnil několika demonstrací na podporu ruského jazyka, byl pouhým účastníkem na těchto akcích a kromě účasti na demonstracích v roce 2017 nebyl nijak politicky aktivní a neměl žádné potíže se státními orgány své země. Žalovaný poukázal na to, že žalobce podal žádost po více než dvou letech pobytu v České republice. Poté, co již by dvakrát správně vyhoštěn a neúspěšně se pokoušel vyřadit zde pobyt přes zprostředkovatele. Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně sp.zn. 2Azs 424/2004 ze dne 20.10.2005, podle kterého je nutno o azyl žádat bezprostředně poté, co má žadatel příležitost, zeměpisně i časově. Žalovaný konstatoval, že legalizace pobytu na území České republiky nemůže být důvodem udělení mezinárodní ochrany, což vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně sp.zn. 5Azs 37/2003 ze dne 22.1.2004. Ohledně žalobcem tvrzených potíží, které měl se soukromými osobami kvůli používání ruského jazyka a ohledně útoků na jeho dům, ohledně jeho tvrzení, že mu mělo být zabraňováno v návštěvách kostela a měl být bit za účast na demonstracích na podporu ruského jazyka a že měl mít omezený přístup na trh práce, tato tvrzení

žalovaný považuje, stejně jako tvrzení, že v případě návratu do vlasti bude okamžitě uvězněn pro nevykonání povinné vojenské služby, za naprosto účelově uvedená. V protokolu o výsledku ze dne 15. 2. 2021 žalobce uvedl, že je ve vlasti politicky pronásledován, neboť byl v proruské politické straně, o čemž se však v průběhu řízení o mezinárodní ochranu vůbec nezminil. V protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 6. 7. 2020 žádné potíže žalobce o svém pronásledování neuvádí, hovoří o podnikatelských aktivitách v Moldavsku, o tom, že jeho hlavním důvodem cesty do České republiky byla současná partnerka a matka jeho dětí a o snahu legalizovat si v ČR pobyt. Je evidentní, že tvrzení žalobce se s pravděpodobností hraničící s jistotou na skutečném stavu věci nezakládá. Byť totiž po jmenovaném měli soustavně pátrat v souvislosti s armádou a soustavně ho bít jako osobu ruskojazyčnou, žalobce bez jakýchkoliv potíží v roce 2018 cestoval na Ukrajinu a opět do své vlasti, prošel běžnou hraniční kontrolou, před odjezdem prodal vlastní dům, přestěhoval se, pak žil v místě hlášeného pobytu, tedy byl pro státní orgány dosažitelný velmi lehce, přičemž jeho tvrzení, že z vlasti utíkal velice narychlo v kraťasech a tričku, nebo že moldavské hranice projel, aby ho neviděli, působí ve světle těchto skutečností jednoznačně nereálně. Nadto ze shromážděných podkladů je zřejmé, že moldavští občané mohou využít legální právní prostředky na ochranu svých práv. Z opatřené zprávy vyplývá, že veřejný ochránce práv je plně funkční a zákon zaručuje jeho nezávislost na politických tlacích. Dále je k dispozici řada mezinárodních skupin bez omezování ze strany vlády a státní správy, které vyšetřují případy lidských práv. Podle žalovaného žalobce neprokázal, že v jeho případě nelze Moldavsko za bezpečnou zemi původu považovat.

7. Žalobu soud neshledal důvodnou.
8. Žalobce v žalobě především tvrdil, že správní orgán nesledoval nejlepší zájem dítěte. Toto tvrzení je v žalobě obsaženo pouze v obecné rovině. Nicméně soud tvrzené porušení článku 6 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 neshledal, neboť ze skutkového zjištění nevyplývá, že je v nejlepším zájmu dítěte, aby pobývalo v zemi, kde jsou rodiče cizinci a otec dítěte měl dokonce pobyt nelegální a z toho důvodu byl vyhoštěn. Naopak je v nejlepším zájmu dítěte pobývat s rodiči v zemi, kde mají legální pobyt, dítě může žít se svými rodiči v zemích jejich původu.
1. Dále žalobce v žalobě namítal, že byl politicky aktivní. Touto námitkou se podrobně zabýval žalovaný ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se se závěry žalovaného v tomto směru ztotožnil. Výpověď žalobce o tom, že byl politicky pronásledován, je zcela nevěrohodná za situace, kdy žalobce dříve nic takového neuváděl ve správních řízeních, které předcházely podání žádosti o mezinárodní ochranu, zejména ve výpovědích, které byly prováděny před policejními orgány. Nelze ani opomíjet, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po několikaletém pobytu v ČR, a to až v okamžiku, kdy mu reálně hrozil výkon správního vyhoštění.
2. Správní orgán rovněž správně uvedl v napadeném rozhodnutí, že žalobce měl možnost v rámci svého postupu nejprve uplatnit stížnosti a podání v zemi původu. Žalobce sám ve své výpovědi potvrdil, že tak nečinil. Přitom Moldavsko je Českou republikou hodnoceno jako bezpečná země, kde se lze účinně domáhat ochrany lidských práv, což vyplývá i z žalovaným opatřené zprávy o zemi původu. Za této

situace nelze a předem dovozovat, že žalobci by byla ochrana v zemi původu odepřena, nýbrž že nevyčerpal právní prostředky, které v zemi původu měl k dispozici. To platí zejména ve vztahu k žalobnímu tvrzení, že žalobce byl utiskován a byl na něj činěn nátlak a byl mu ničen dům ze strany neznámých osob soukromého původu pro jeho příslušnost k ruské menšině. V těchto případech je prioritní se obracet o pomoc na státní orgány země původu, obzvláště v těch případech, kdy se jedná o bezpečné země, jíž Moldavsko je. Soud tudíž neshledal důvodným tvrzení, že žalobce má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů jeho a jeho sestry. Nebyly splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné formě podle příslušných ustanovení zákona o azylu a žalobce neprokázal, že by v jeho případě Moldavsko nebylo možné považovat za bezpečnou zemi původu.

3. Soud neprovedl navržené důkazy výsledkem rodičů žalobce O. C. a O. C. či výsledkem sestry žalobce M. C., neboť v tomto řízení bylo jednáno o mezinárodní ochraně žalobce a bylo především na něm, aby sdělil důvody, pro které mu podle jeho názoru měla být udělena. Pokud se jedná o výsledky těchto osob, jak správně uvedl žalovaný, případu žalobce se přímo netýkají. Soud neprovedl ani další navržený důkaz výsledkem žalobce, neboť žalobce podrobně vypovídal o své situaci již ve správním řízení a ani v žalobě neupřesnil, co by mělo být navíc předmětem jeho výsledku, tudíž tento důkazní návrh soud považuje za nadbytečný. Soud neprováděl důkaz ani žalobcem předloženými internetovými články ze dne 25.3.2018 na info.cz Zmizí Moldavsko z mapy, ze dne 27.8.2018 na eurozpravy.cz Oslavy v Moldavsku se zvrhly – policie bije demonstranty, ani článkem ze dne 6.9.2020 Rozvrácené státy, nejchudší země Evropy vymírá, tápe mezi Ruskem a západem, neboť se rovněž žalobce přímo nedotýkají.
4. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (*výrok č. I. rozsudku*).
5. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (*výrok č. II. rozsudku*).
6. Ustanovené zástupkyni Mgr. Petře Severové byla přiznána odměna sestávající z odměny za 3 úkony právní služby á 3.100,-Kč a 3 režijní paušály á 300,-Kč, cestovného ze Sokolova k jednání a zpět 1.090,-Kč a náhrady za ztrátu času na cestě 600,-Kč, a DPH 2.496,-Kč. (*výrok č. III. rozsudku*).
7. Ustanovené tlumočnici Mgr. Viktorii Umprechtové byla přiznána odměna za tlumočení při jednání 650,- Kč a náhrada za ztrátu času dopravou 450,-Kč, DPH, a náhrada za ztrátu času cestou k soudu a zpět ve výši 200,-Kč. (*výrok č. IV. rozsudku*).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 20. prosince 2021

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně